

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD a z členov JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci navrhovateľov: **Členovia Urbariátu pasienkového, lesného a pozemkového spoločenstva V.**, so sídlom V.: 1/ A., bytom Ž.V.Ž., 2/ Z., bytom Ž.V.Ž., 3/ E., bytom B., 4/ M., bytom K., 5/ V., bytom K., 6/ M., bytom Ž.V.Ž., 7/ H., bytom Ž.V.Ž., 8/ V., bytom Ž.V.Ž., 9/ M., bytom Ž.V.Ž., 10/ V., bytom Ž.V.Ž., 11/ A., bytom Ž.V.Ž., 12/ R., bytom Ž., 13/ A., bytom Ž.V.Ž., 14/ M., bytom O.Ž., 15/ A., bytom K., 16/ A., bytom Ž. - V. č. 123, 17/ Ing. M., bytom K., 18/ P., bytom Ž. - V. č. 213, 19/ M., bytom K.Ž., 20/ Š., bytom Ž. - V. č. 33, 21/ A., bytom Ž. - V. č. , právne zastúpený JUDr. Františkom Beňom, advokátom so sídlom Nám. M. R. Štefánika č. 1, Žilina 22/ J., bytom K., 23/ P., bytom Ž. - V. č. , 24/ Š., bytom Ž. - V. č. , 25/ M., bytom B.Ž., 26/ O., bytom Ž. - V. č. , 27/ F., bytom Ž. - V. č. , 28/ Š., bytom Ž. - V. č. , 29/ E., bytom Ž. - V. č. , 30/ M., bytom Č.Ž., 31/ E., 32/ P., bytom H.Ž., 33/ A., bytom Ž. - V. č. , 34/ B., bytom Ž. - V. č. , 35/ E., bytom Ž. - V. č. , 36/ E., 37/ P., bytom Ž. - V. č. , 38/ A., bytom Ž. - V. č. , 39/ M., bytom Ž. - V. č. , 40/ J., bytom Ž. - V. č. , 41/ F., bytom Ž. - V. č. , 42/ M., bytom Ž. - V. č. , 43/ H., bytom Ž. - V. č. , 44/ A., bytom Ž. - V. č. , 45/ E., bytom Ž. - V. č. , 46/ E., bytom Ž. - V. č. , 47/ M., bytom T.Ž., 48/ J., bytom Ž. - V. č. , 49/ F., bytom Ž. - V. č. , 50/ A., bytom Ž. - V. č. , 51/ J., bytom Ž. - V. č. , 52/ A., bytom Ž. - V. č. , 53/ M., bytom Ž. - V. č. , 54/ M., bytom Ž. - V. č. , 55/ O., bytom Ž. - V. č. , 56/ S., bytom Ž. - V. č. , 57/ V., bytom Ž. - V. č. , 58/ Š., bytom Ž. - V. č. , 59/ J., bytom V.Ž., 60/ I., bytom Ž.V.Ž., 61/ M., bytom Ž.V.Ž., 62/ E., bytom Ž. - V. č. , 63/ V., bytom Ž.V.Ž., 64/ M., bytom Ž. - V. č. , 65/ S., bytom Ž. - V. č. , 66/ J., bytom N., 67/ M., bytom Ž. - V. č. , 68/ O., bytom Ž. - V. č. , 69/ P., bytom Ž. - V. č. , 70/ A., bytom Ž. - V., 71/ I., bytom Ž. - V. č. , 72/ J., bytom Ž. - V. č. , 73/ J., bytom R.R., 74/ M., 75/ A.,

76/ J. st., 77/ V., bytom O.Ž., 78/ A., bytom Ž. - V. č. , 79/ O., bytom Ž. – V., 80/ E., 81/ J., bytom K., 82/ M., bytom Ž. - V. č. , 83/ M., bytom Ž. - V. č. , 84/ V., bytom D., 85/ J., bytom R., 86/ M., bytom Ž. - V. č. , 87/ V., bytom Ž. - V. č. , E., bytom B., 88/ J., bytom X.Ž., 89/ V., bytom L., X./ M., bytom Ž. - V. č. , 91/ M., bytom D.Ž., 92/ A., bytom Š., 93/ H., bytom R.R., 94/ Ing. B., bytom D., 95/ Ing. M., bytom Ú., 96/ P., bytom S.Ž., 97/ P., bytom J.Ž., 98/ Ľ., 99/ V., bytom R., 100/ M., bytom M.Ž., 101/ O., bytom S.Ž., 102/ A., bytom B., 103/ M., 104/ A., 105/ F., 106/ E., 107/ M., 108/ J., 109/ J., navrhovatelia 1/ až 109/ (okrem 21/) zastúpení a/ F., bytom Ž. - V. č. , b/ A., bytom Ž. - V. č. , c/ A., bytom , Ž. – V., proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Žiline**, A. Kmeťá č. 17, Žilina, za účasti: 1/ COOP Jednota Žilina, spotrebné družstvo, so sídlom Predmestská č. 71, Žilina, IČO: 00169048, 2/ Obvodný úrad Žilina, so sídlom J. Kráľa č. 4, Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. ObPÚ 2009/00586/R zo dňa 10.12.2009, o odvolaní navrhovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/1/2010-70 zo dňa 1.4.2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 22Sp/1/2010-70 zo dňa 1.4.2011 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľom a účastníkom COOP Jednota Žilina, spotrebné družstvo a Obvodný úrad Žilina právo na náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Krajský súd v Žiline napadnutým rozsudkom z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP zrušil a vrátil odporcovi na ďalšie konanie rozhodnutie č. ObPÚ 2009/00586/R zo dňa 10.12.2009, ktorým odporca podľa ustanovení zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku (ďalej len „zákon“) rozhodol o reštitučnom nároku urbariátu tak, že nepriznal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v k.ú. V. ani právo na náhradu. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že odporcovi uložil zaplatiť trovy konania A. a to vo výške 154,58 € k rukám jeho právneho zástupcu

JUDr. Františka Beňa, ostatným navrhovateľom ani účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Konštatoval, že ak by bol dosiahnutý súhlas majiteľov nadpolovičnej väčšiny podielov všetkých spoluvlastníkov spoločnej nehnuteľnosti a spoločný zástupca by uplatnil reštitučný nárok, uplatnil by ho takto na všetky podiely; ak však súhlas majiteľov väčšiny podielov dosiahnutý nebol, no reštitučný nárok bol uplatnený v lehote podľa zákona, bolo potrebné takéto uplatnenie reštitučného nároku spoločným zástupcom považovať za uplatnenie reštitučného nároku jednotlivých fyzických osôb, ktoré hlasovali za jeho uplatnenie na členskej schôdzi dňa 28.3.1992 a za tým účelom splnomocnili spoločného zástupcu. Preto mal podľa krajského súdu správny orgán v novom konaní posúdiť takto uplatnený nárok v časti podielov spoluvlastníkov, ktorí za uplatnenie reštitučného nároku hlasovali na schôdzi.

3. Krajský súd v rozsudku konštatoval aj včasnosť uplatnenia nároku, keď z administratívneho spisu odporcu vyplynulo, že žiadosť o prinavrátenie domu a súvisiaceho pozemku zo dňa 21.9.1992 došla odporcovi dňa 25.9.1992 a z doplnenia žiadosti k vydaniu nehnuteľnosti zo dňa 28.12.1992, ktorého prílohou bolo tzv. „vyhodnotenie účasti urbariátu z valného zhromaždenia zo dňa 28.3.1992“, vyplýva, že sa žiadajú vydať nehnuteľnosti vo vzťahu k jednotlivým fyzickým osobám ako členom urbariátu. Zdôraznil, že hlasujúci členovia splnomocnili a to zrozumiteľne a jednoznačne spoločných zástupcov na uplatnenie reštitučného nároku, ktorí tak urobili v zákonom stanovenej lehote.

4. Krajský súd uložil správne orgánu podrobiť menný zoznam zúčastnených na členskej schôdzi dňa 28.3.1992 prieskumu ohľadne ďalších kritérií potrebných na priznanie reštitučného nároku. Tiež mu uložil preskúmať právnu subjektivitu v rozsudku vymenovaných účastníkov vzhľadom na dátum ich narodenia. Zaujal stanovisko aj k otázke povinných osôb, keď konštatoval, že vo vzťahu k domu je ním COOP Jednota Žilina, spotrebné družstvo, no vo vzťahu k pozemkom bude potrebné preskúmať, či bolo dané právo trvalého užívania alebo právo hospodárenia a v závislosti od zistení bude povinnou osobou tiež COOP Jednota Žilina, spotrebné družstvo alebo Slovenská republika v zastúpení

Obvodným úradom v Žiline. Odporcovi uložil pribrať do konania i nových nadobúdateľov nehnuteľností vzhľadom k ustanoveniu § 14 ods. 1 SP, pretože ich práva by mohli byť rozhodnutím odporcu dotknuté.

5. Námietku navrhovateľov o veľkostných podieloch nepovažoval za dôvodnú, pretože správny orgán správne prepočítal veľkostné podiely – za každých 8 podielov 1 hlas – a vychádzal z hlasovacieho zoznamu z roku 1943 aj z 28.3.1992, pričom ani v jednom prípade nebola dosiahnutá nadpolovičná väčšina a už vôbec nie 78%, ako to tvrdili navrhovatelia. Zároveň však konštatoval, že správny orgán pri určovaní veľkostného podielu vychádzal z dvoch zdrojov, no potrebné bolo bez akýchkoľvek pochybností uviesť výšku podielov bývalých urbárikov a to len podľa jedného zdroja – podľa toho, ktorý bol skutkovo preukázaný.

6. Proti tomuto rozsudku podal odporca včas odvolanie namietajúc nesprávny záver krajského súdu o uplatnení nároku členmi urbariátu ako fyzickými osobami, pretože nárok si podľa neho jednoznačne uplatnil urbariát ako podieloví spoluvlastníci; zároveň nebola splnená podmienka v zmysle § 13 zákona. Poukázal na žiadosť podanú dňa 25.9.1992, ktorá bola podaná urbariátom, teda sa jednalo o podielové spoluvlastníctvo upravené v zmysle § 37 ods. 2 zákona č. 330/1992 Zb. (odporca mal zrejme na mysli zákon č. 330/1991 Zb.) a nie o fyzické osoby podľa § 13 ods. 1 zákona. Túto skutočnosť potvrdzuje podľa odporcu aj fakt, že predchádzajúce rozhodnutia boli zrušené z iných dôvodov a nie preto, že by malo ísť o uplatnenie reštitučného nároku fyzickými osobami. Odporca ďalej uviedol, že zápisnica z členskej schôdze a časť prezenčnej listiny bola doplnená do spisu až v decembri 1995. Na základe takto predložených dokladov postupoval odporca podľa § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. Nesúhlasil ani s konštatovaním krajského súdu, že v PK vložkách nie sú zapísané všetky podiely, ktoré sa nachádzajú v hlasovacom zozname pasienkového spoločenstva z roku 1943, pretože v PK vložkách boli povinne vykonávané zápisy do 31.12.1950 a preto sú tieto zápisy presnejšie a zároveň sú bližšie k termínu prechodu majetku na štát, t.j. k 25.2.1948. Z týchto dôvodov žiadal rozsudok krajského súdu zrušiť (správne malo byť zmeniť) a rozhodnutie správneho orgánu potvrdiť.

7. Navrhovatelia v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporcu navrhli rozsudok krajského súdu potvrdiť. Vyjadrili domnienku, že zo strany odporcu ide o naťahovanie

reštitučnej veci, ktorá sa rieši už takmer 20 rokov. Odvolacie dôvody odporcu nepovažovali za relevantné a dodali, že samotné odvolanie odporcu sa len veľmi okrajovo zaoberá tou skutočnosťou, pre ktorú krajský súd rozhodnutie správneho orgánu zrušil.

8. Účastník konania COOP Jednota Žilina, SD, súhlasil s odvolaním odporcu.

II.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 250s OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250l ods. 2 v spojení s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie odporcu nie je dôvodné. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 24.4.2012 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu prvostupňového súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis odporcu zistil, že **napadnutým rozhodnutím Obvodný pozemkový úrad v Žiline rozhodol podľa zákona o reštitučnom nároku Urbariátu pasienkového, lesného a pozemkového spoločenstva V.**, na základe žiadosti zo dňa 21.9.1992, ktorou žiadal o navrátenie vlastníckeho práva k domu č. X. a pkn. parc. č. X., X. a X., v k.ú. V., a to tak, že vyslovil, že:

1/ tam uvedeným fyzickým osobám nepriznáva vlastnícke právo ani právo na náhradu k nehnuteľnostiam z dôvodu, že celkový podiel z pkn. vložiek po pôvodných vlastníkoch bol 980467/2419200-in, čo predstavuje 40,52% z celkového urbárskeho majetku a teda neboli splnené podmienky § 97 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb., t.j. že na uplatňovanie nároku na vydanie nehnuteľností prostredníctvom spoločného zástupcu je potrebný súhlas majiteľov väčšiny podielov,

2/ rovnako rozhodol o ďalších fyzických osobách z dôvodu, že tieto nespĺňali podmienky § 4 ods. 1, 2 písm. a/ až e/ zákona, resp. nesplnili podmienky § 42a zákona č. 330/1991 Zb., keďže si nárok neuplatnili v zákonom stanovenej lehote do 31.12.1993.

11. Proti rozhodnutiu odporcu podali členovia urbariátu opravný prostriedok na krajský súd. Namietali v ňom vyčíslenie celkového súčtu podielov vlastníkov 40,52 %, resp. 42,81 %, pretože podľa nich odporca opomenul, že 8 veľkostných podielov sa rovnalo 1 hlasu, teda že 1 hlas predstavoval 8/2880. Tvrdili, že odporca mal ako povinnú osobu uvádzať COOP Jednotu SD Žilina, pretože zo zákona sú neplatné všetky prevody vlastníctva.

12. Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zrušení rozhodnutia, ktorým odporca v rámci reštitučného konania podľa zákona nepriznal navrhovateľom vlastnícke právo k tam špecifikovaným nehnuteľnostiam, ani právo na náhradu. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami účastníkov konania a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

13. Účelom zákona o pôde bolo zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989, dosiahnuť zlepšenie starostlivosti o poľnohospodársku a lesnú pôdu obnovením pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a upraviť vlastnícke vzťahy k pôde v súlade so záujmami hospodárskeho rozvoja vidieka aj v súlade s požiadavkami na tvorbu krajiny a životného prostredia. Zákon sa vzťahoval na a) pôdu, ktorá tvorí poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patrí, a v rozsahu ustanovenom týmto zákonom aj na pôdu, ktorá tvorí lesný pôdny fond, b) obytné budovy, hospodárske budovy a iné stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti, včítane zastavaných pozemkov, c) obytné a hospodárske budovy a stavby slúžiace poľnohospodárskej a lesnej výrobe alebo s ňou súvisiacemu vodnému hospodárstvu, včítane zastavaných pozemkov, d) iný poľnohospodársky majetok uvedený v § 20 (§ 1 ods. 1 zákona).

14. Podľa § 13 ods. 1 zákona právo na vydanie nehnuteľnosti podľa § 6 môže oprávnená osoba uplatniť do 31. decembra 1992. V prípade uvedenom v § 6 ods. 1 písm. a) začne osemnásťmesačná lehota plynúť až odo dňa právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bol výrok zrušený, ak dôjde k tomuto rozhodnutiu po dátume účinnosti tohto zákona.

Neuplatnením práva v lehote právo zanikne. Lehoty na predkladanie písomných dôkazov v konaní pred pozemkovým úradom sa spravujú všeobecnými predpismi o správnom konaní.

15. Podľa § 4 zákona oprávnenou osobou je štátny občan Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ktorý má trvalý pobyt na jej území a ktorého pôda, budovy a stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti prešli na štát alebo na iné právnické osoby v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 6 ods. 1 (ods. 1).

16. Ak osoba, ktorej nehnuteľnosť prešla v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v § 6, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami, pokiaľ sú štátnymi občanmi Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a majú trvalý pobyt na jej území, fyzické osoby v tomto poradí:

- a) dedič zo závetu, ktorý bol predložený pri dedičskom konaní, ktorý nadobudol celé dedičstvo,
- b) dedič zo závetu, ktorý nadobudol vlastníctvo, ale iba v miere zodpovedajúcej jeho dedičskému podielu; to neplatí, ak dedičovi podľa závetu pripadli len jednotlivé veci alebo práva; ak bol dedič závetom ustanovený len k určitej časti nehnuteľnosti, na ktorú sa vzťahuje povinnosť vydania, je oprávnený iba k tejto časti nehnuteľnosti,
- c) deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom; ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti,
- d) rodičia osoby uvedenej v odseku 1,
- e) súrodenci osoby uvedenej v odseku 1, a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými jeho deti (ods. 2).

17. V prípadoch uvedených v § 6 ods. 1 písm. j) sú oprávnenými osobami osoby tam uvedené; ustanovenia odseku 2 písm. c) až e) platia obdobne (ods. 3).

18. Zákon neupravil reštitúcie špecifické pre podmienky Slovenska. Preto ich rieši republikový právny predpis, a to štvrtá časť zákona SNR č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, pozemkových úradoch, pozemkovom fonde

a o pozemkových spoločenstvách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.“).

19. Podľa § 37 zákona č. 330/1991 Zb. spoluvlastníckymi podielmi, ktoré sa majú vydať podľa osobitného predpisu (zákona č. 229/1991 Zb.), alebo ku ktorým zaniká užívacie právo, sa rozumejú aj užívacie podiely alebo iné práva na spoločných nehnuteľnostiach, na ktoré sa vzťahovali predpisy o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov. Ak nemožno výšku pôvodných podielov určiť, považujú sa ich podiely za rovnaké. Nie je prekážkou vydania pozemku, ak je zastavaný stavbou vo vlastníctve oprávnenej osoby; v týchto prípadoch na poskytnutie náhrady platia všeobecné predpisy (ods. 1).

Na uplatňovanie nároku na vydanie nehnuteľnosti a nárokov vyplývajúcich zo spoluvlastníctva v pozemkových úpravách určia oprávnené osoby (spoluvlastníci) spoločného zástupcu (spoločných zástupcov) a spôsob jeho konania; na to je potrebný súhlas majiteľov väčšiny podielov (ods. 2).

20. Na konanie o nárokoch oprávnených osôb v zmysle zákona sú príslušné pozemkové úrady podľa § 9 zákona v spojení s § 5 ods. 5, písm. g/ zákona č. 330/1991 Zb. Pre konanie pozemkového úradu o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 1, 2 a 3 zákona platia všeobecné predpisy o správnom konaní, teda ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. v platnom znení o správnom konaní (ďalej len „SP“).

21. Podľa § 32 ods. 1, 2 SP správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne s názorom prvostupňového súdu nepovažoval za dôvodnú námietku odporcu o zmeškaní zákonnej lehoty na uplatnenie

reštitučného nároku. Žiadosť o navrátenie domu s príslušími pozemkami zo dňa 21.9.1992 bola predložená právnenému predchodcovi odporcu dňa 25.9.1992. Žiadosť bola doplnená podaním zo dňa 28.12.1992. Hoci ďalšie doklady boli doručené správnenému orgánu až v decembri 1995, nemožno s prihliadnutím na § 42a ods. 1 zák. č. 330/1991 Zb. dospieť k záveru o zmeškaní lehoty na uplatnenie reštitučného nároku, pretože právo na vydanie nehnuteľnosti bolo bez pochyby uplatnené v zákonnej lehote. Právo na vydanie nehnuteľnosti podľa § 6 mohla totiž oprávnená osoba uplatniť do 31.12.1992 (§ 9 ods. 1 a § 13 ods. 1 zákona). Pokiaľ sa uplatňoval nárok na vydanie majetku bývalých urbárikov, bola táto lehota predĺžená do 31.12.1993 s tým, že dôkazy bolo možné pozemkovému úradu predložiť najneskôr do 31.12.1995, inak právo zaniklo (§ 42a ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb.).

23. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom krajského súdu o tom, že odporca mal považovať (z predložených dokladov ako aj z obsahu žiadosti) podanú žiadosť za uplatnenie reštitučného nároku členmi urbariátu – teda fyzickými osobami. Preto je potrebné vytknúť odporcovi označenie navrhovateľa v záhlaví preskúmaného rozhodnutia, keď tento nesprávne uviedol, že rozhodoval o reštitučnom nároku Urbariátu pasienkového, lesného a pozemkového spoločenstva V.

24. Nemožno však súhlasiť so záverom krajského súdu, že pokiaľ pred podaním návrhu nebol dosiahnutý súhlas majiteľov nadpolovičnej väčšiny podielov spoločnej nehnuteľnosti, treba takúto žiadosť aj podľa jej obsahu, považovať za uplatnenie reštitučného nároku jednotlivých fyzických osôb, tzn. iba - tých, ktoré hlasovali za uplatnenie reštitučného nároku a zvolili si spoločného zástupcu na členskej schôdzi. Práve naopak – ustanovenie § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. presne špecifikuje, že bývalí členovia urbáru (resp. ich právni nástupcovia) – teda fyzické osoby - mohli a z dôvodov procesnej efektívnosti aj mali poveriť spoločného zástupcu na uplatnenie nároku na vydanie nehnuteľnosti, avšak **nevyhnutným predpokladom pre podanie návrhu na prinavrátenie vlastníctva k spoločnej nehnuteľnosti, tzn. aj pre splnomocnenie je práve súhlas majiteľov väčšiny podielov.**

V predmetnej právnej veci však nebola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná výška podielov, keďže odporca vychádzal z rôznych zdrojov. Nemožno preto konštatovať, že správny orgán zistil dostatočne skutkový stav veci. (V súvislosti s tým treba poukázať aj na druhú vetu ustanovenia § 37 ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb.) Tento rozpor

a nejednoznačnosť v určení celkového podielu je skutočnosťou, ktorá svedčí tomu, že zistenie skutkového stavu bolo pre posúdenie veci nedostačujúce (§ 250j ods. 2 písm. c/ OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru o potrebe zrušiť správne rozhodnutie, hoci z iného dôvodu (§ 250j ods. 2 písm. c/ OSP), preto vzhľadom na uvedené rozsudok krajského súdu o zrušení preskúmaného rozhodnutia odporcu z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. a/ OSP potvrdil ako vecne správny (§ 219 ods. 1 OSP). Preto bude úlohou odporcu v ďalšom konaní preveriť, aká časť majiteľov podielov sa vyslovila za podanie návrhu.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 a § 250l ods. 2 OSP, keď navrhovateľom napriek ich úspechu v konaní náhradu trov konania nepriznal, lebo si ju neuplatnili. Odporcovi zákon priznanie náhrady trov konania neumožňuje. Účastníkom 1/ a 2/ náhradu trov konania nepriznal, lebo im v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 24. apríla 2012

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Lubica Kavivanovová